

gik jo ud paa, at en forhøjet Arveskat, stigende efter Formuens Størrelse, var noget, vi maatte have, noget, der laa i Luften. Ogsaa en anden Side af Sagen blev anerkendt, dette nemlig, at den forøgede Indtægt, der derved tilsigtedes bragt i Statskassen, skulde anvendes til Kompensation for den Nødgang i Toldindtægterne, man vidste maatte komme, naar vi endelig skulde vedtage et Toldlovsforslag. Ogsaa om denne Side af Sagen var man — jeg tør ikke sige i lige saa høj Grad, men dog hovedsagelig enig. Saa vidt jeg mindes, var det eneste Medlem, der tog Afstand fra denne Anvendelse af Merindtægten, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich), der talte paa Højres Vegne, men han mente jo dog i det hele, at det var berettiget at skaffe større Indtægter i Statskassen gennem en Arveskat, og naar han saa overhovedet vil gaa med til Nedsættelser i Toldindtægterne, maa han jo ogsaa kunne gaa med til, at der gives Kompensation gennem en Arveskat.

Denne Enighed om Forslagets Principper er ganske glædelig, saa meget mere, som det er Udtryk for, at de Principper, man godkendte i 1903 om stigende Beskatning efter Skatteevnen, ogsaa godkendes fremdeles. Det er et Vidnesbyrd om, at man vil stræbe i langt højere Grad end hidtil — og at man anerkender denne Stræben ogsaa fra de Sider, hvor det tidligere har mødt Modstand — at lægge Skattebyrden paa de Skuldre, der bedst formaa at bære den. I 1903 gjorde man det første Skridt, hvor det overhovedet drejer sig om direkte Statsskatter, idet man gik ind paa, at Indkomstskatten paa-lagdes med stigende Procent efter Indkomstens Størrelse. Man gjorde ikke Skridtet fuldtud, idet man ikke anvendte samme Princip paa Formueskatten. Men i og for sig er der jo altid nogen Sammenhæng mellem Formue og Indkomst, den sidste er jo som oftest en Følge af den første, saaledes at Formuen i Virkeligheden ogsaa rammes gennem en stigende Indkomstskat, om end ikke nær i det Forhold, den kunde, hvis man havde anvendt Princippet paa selve Formueskatten. Det var jo første Gang, man godkendte dette Princip, hvor det gjaldt direkte Statsskat-

ter. At man allerede har godkendt det længe før ved den kommunale Beskatning, er en Selvfølge. Dette Princip er ogsaa anvendt i den kommunale Beskatning overhovedet i mange, mange Aar, specielt paa Landet, men dog ogsaa i Byerne. Naar man nu her gaar til en forhøjet Arveafgift, saa er det ganske naturligt, at skal denne Afgift udredes efter moderne Beskatningsgrundsætninger, saa maa man ogsaa her indføre den stigende Skala. Det er da ogsaa gjort i et saadant Omfang, at Forslaget gaar betydeligt videre, end man gik i 1903 med Hensyn til Indkomstskatten. Jeg siger, det er glædeligt, at man fra alle Sider erkender, at dette Princip bør anvendes i stedse stærkere Grad, hvor det gælder Statsskatter, ikke blot de direkte, men ogsaa de indirekte, hvad der jo i høj Grad har præget de foregaaende Dages Forhandlinger om Toldloven. Man kan naturligvis strides, som bemærket af den højtærede Minister ved Forelæggelsen, om denne Afgift er en Formue- eller Indkomstskat. Den højtærede Minister kaldte det en Formueskat, og det er jo en Skat paa den Formue, der overgaar til Arvinger. Paa den anden Side kan den jo ogsaa kaldes en Skat paa den Indkomst, de nyde; hvad man vil kalde det, er i og for sig ligegyldigt. Det er kun glædeligt, at Forslagets Principper have vundet saa stærk Tilslutning.

Hidtil har man jo udredet Afgiften uden Hensyn til Arvens Størrelse. Loven af 1861 saavel som den tidligere Lovgivning beskattede Arvelodder paa 10 Kr. og 1 Mill. Kr. efter ganske den samme Skala indenfor de samme Klasser. Man gjorde kun Forskel paa Afgiften efter Slægtskabsforholdets Nærhed. Det hedder, som nævnt i Lovforslagets Motiver, at det dels har været Hensigten at bringe Arveafgiften i bedre Overensstemmelse med Nutidens Beskatningsprincipper og dels at indvinde en større Indtægt for Statskassen. Hvad det første angaar, er det jo klart for alle, ogsaa af de faa Ord, jeg har skænket denne Side af Sagen, at Nutidens Principper ere iagttagne i en ganske anden Grad end i den tidligere Lovgivning. Om man er gaaet vidt nok, kan der naturligvis være delte Meninger om. Men en Stigning overhovedet fra 1 til 15